

Hitvalló helyzet

Lekció: ApCsel 26,1-32 / Textus: ApCsel 26,22-29

2017.július 16.

Milyen az, amikor a Lélek mozdul, amikor a Lélek mozdít? – ez a címe annak az igehirdetés-sorozatnak, amelyben január óta benne vagyunk. Igehirdetés-sorozatokat azért tartunk a gyülekezetünkben, mert meg vagyunk győződve arról, hogy egy-egy bibliai könyvet vagy nagyobb témát egészében áttekintve sokkal mélyebben feltáruhatnak előttünk Isten igazságai és ajándékai. Sok keresztény úgy olvas Bibliát (bár így legalább olvas, és ez is öröndetes), hogy egy-egy részt kiragadnak belőle, egy-egy igére, kijelentésre fókuszálnak. Mi azt valljuk azonban, hogy jó az Igét nagyobb kontextusban hallgatni, s ha nagyobb ívet tekintünk át, akkor nagyobb dolgokat vehetünk észre benne. Az Apostolok cselekedetei tipikusan ilyen könyv az Újszövetségben. Nagy utat járnak be Isten emberei, és ha az ívet tekintjük, az rajzolódik elénk, hogyan terjedt el a kereszténység, hogyan indult a Földközi tenger mentén hódító útjára az Evangélium. Tesszük ezt a reformáció évében, amikor különösen is fontos számunkra azt keresni, hogy minket, a Gazdagréti Református Gyülekezetet miben szólít meg, mire hív ma a mi Urunk. Mi az, amiben Isten ajtókat nyit nekünk?

Ebben a sorozatban egészen előrehaladott állapotban vagyunk már, a könyv vége felé tartunk. Nagy utat bejártunk az apostolokkal, sokféle csodát láttunk az Igéből, nagy missziói utakat, sorra alakuló gyülekezeteket. Ahol most tartunk, ott Pál apostolt már támadások érik az Evangélium hirdetése miatt. A mai igében arról hallunk, hogy Pál bíróság előtt áll. A feljegyzések szerint összesen öt alkalommal fordult ez elő az apostollal. Öt alkalommal mondott védőbeszédet, amelyekben rendíthetetlenül vallotta meg, miért végzi azt, amit végez. Általában korabeli zsidó vezetők vádolták, és általában római bíróságok előtt kellett védekeznie – a mai igeszakaszunk a leghosszabb ránk maradt védőbeszéde az apostolnak.

Pál most sem azért áll bíróság előtt, mert bármi rossz tettéért polgári peres eljárást indítottak volna ellene. Nem volt bűnöző, nem rontott el semmit, nem okozott halálos balesetet, nem vett el senkitől semmit, nem építgetett saját üzletet mások kihatására. Isten vonzásában élt és azt tette, amire Isten hívta őt. Koholt vádak alapján állították bíróság elé. Ezt látva a szívünk kicsit talán igazságtalannak érzi Isten döntését. Ez az idős ember végigszolgálta a fél világot, sőt az akkor ismert egész világot. Nagyon sokat tett az Úrért. Azt gondolhatjuk: Isten lehetett volna egy kicsit lojális vele. Mondhatta volna neki, harmadik hatalmas missziói útja végén: „jól van, jó és hű szolgám, kevésen voltál hű – vagy éppen sokon – nyugdíjazlak ezután. Kapsz egy kis békét, nyugalmat, kis földet és megélhetést, mint a veterán katonák, és életed végéig békességben élhetsz.” De nem ezt látjuk, hanem azt, hogy missziói útjai során és azok elvégzésével is folyamatosan atrocitásokat, üldözéseket, bántalmazásokat, fogságot és meghurcoltatást kell kiállnia. Pál életében markánsan megmutatkozik, mi vár Krisztus követőire: miközben szolgálják Istent, nem kapnak jutalmat azért, mert jót tesznek és Isten szerint élnek, hanem gyakran üldöztetést, mellőzést kell megélniük.

Szeretném bemutatni a Pál ügyét tárgyaló bíróság tagjait: Fesztuszt, Agrippa királyt, és Berenikét. Fesztusz volt Júdea helytartója, Agrippa pedig egy szinttel fölötte állt a római hierarchiában, és az ő felesége volt Bereniké. A megelőző, 25. fejezetben olvashatunk arról, hogyan érkeznek meg ezek az emberek a bírósági tárgyalásra. Az egész szituációt nem úgy kell elképzelni, mint ahogyan egy mai magyar, vagy egy a filmekből jól ismert amerikai tárgyalóterem képe felsejlik előttünk. Agrippa király és Bereniké óriási pompával vonult be. Nagyon-nagyon sokat adtak a látszatra. Valószínűleg bíborba öltözve, trónuson ülve vettek részt a tárgyaláson – a vádlott Pál mélyen alattuk lehetett valahol. Azt is tudjuk az írásokból, hogy Pál nem a megjelenéséről volt híres, valószínűleg alacsony, nem túl kellemes megjelenésű ember volt. A szavai nyilván nagyon ihletettek voltak – de óriási kontraszt volt a királyi pár rendkívül kifinomult, hatalmat és dicsőséget sugárzó megjelenése és az apostol között.

Három rendkívül befolyásos ember – és az igazságtalanul megvádolt apostol. Ilyen felállásban hangzik el az ő védőbeszéde.

Ki is volt Agrippa és Bereniké? Valószínűleg senki nem lepődik meg azon, ha egy római tisztviselőről azt hallja, amit Agrippáról tudni lehet: Bereniké korábban a testvére felesége volt, de elszerezte tőle, és ő már a negyedik felesége volt – ilyen erkölcsi malőrök gyakran megtörténtek abban a kultúrában. Ami ennél sokkal izgalmasabb: ez az ember a Heródes-dinasztiának a leszármazottja volt. A véres kezű dinasztia alapítója az a Nagy Heródes, aki meg akarta öletni a gyermek Jézust, s ezért a karácsonyi történetben féktelen dühvel gyilkoltatott le minden kétéves és annál fiatalabb gyermeket Betlehemben. Ennek a Nagy Heródesnek a fia Antipás, Galilea negyedes fejedelme volt az, aki egy táncoló lánynak a kérésére lefejeztette Keresztelő Jánost. Az ő fia volt az az Agrippa, aki karddal vágatta le Jakab apostolt. És ennek az embernek a fia az, aki előtt most Pálnak beszélnie kell. Micsoda háttér! Micsoda család! Mennyire kemény történet! Milyen félelmetes ez!

Pál nyilván tudott minderről. Nézzük meg, hogyan áll meg az apostol ebben a félelmetes, fenyegetett helyzetben! Sokféle dolgot tehetne. Elkezdhetne védekezni, magyarázkodni, alkudozni, irgalomért könyörögni. Vagy ellenkezőleg: elkezdhetne fenyegetőzni, vagy megjegyzéseket tenni arra, milyen erkölcsi élete van a királynak. De ő nem ezt teszi – hanem ezt az egész helyzetet arra használja fel, amire egész életében mindig is felhasználta az ehhez hasonló helyzeteket: beszél az Evangéliumról. Persze később okosan érvel is, és elmondja, hogy „egyébként nem tettem semmi törvénytelen” – de a saját történetén keresztül előbb az Evangéliumot mutatja fel, Krisztusról tesz bizonyosságot. Miért? Mert felismeri, hogy ez egy hitvalló helyzet. Ez a szó állt elem, amikor a történetet olvastam, és ezért ezt a címet adtam a mai igehirdetésnek is: *"hitvalló helyzet"*.

Nagyon szépen fel van építve ez a védőbeszéd. Először elmondja Pál, milyen volt ő szigorú farizeusként, majd hogy milyen volt fanatikus keresztényüldözőként, és végül hogy milyen volt Krisztus apostolaként. Azzal ellentétben, ahogyan személyes bizonyosságtételeket hallani szoktam, Pál nem színezi ki nagyon a részleteket, hanem őszintén és tisztán átadja mindazt, amit Isten cselekedett az ő életében. Személyes sorsa ugyanis elválaszthatatlanul összefonódik az Evangéliummal. Pál apostol nyilván nem tudta, hogy bizonyosságtételét feljegyzik, és a Szentírás részeként mi azt a mai napon is olvasni fogjuk. Isten tudta nyilván, hogy így lesz, de Pál ezt a beszédet nem nekünk célozta. Ő ezt azoknak az embereknek, hadd fogalmazzam így: azokért az emberekért mondta el, akik ott körülötte voltak: a vádolóinak, a vádolóiért. Akik ott ültek óriási biztos hatalmukban, lenyűgöző egzisztenciájukban, gyönyörű bíborpalástjukban – de Pál meglátja bennük az Evangéliumra szoruló elveszett embert, és át akarta adni nekik azt, ami a legfontosabb az életben: annak a lehetőségét, hogy megismerjék Krisztust. Ez a Szentlélek ajándéka: felismerni a hitvalló helyzetet és mondani bátran, amit mondani kell.

Fókuszáljunk egy kicsit erre a védőbeszédre, annak is különösen a végére, amit a textusban újra felolvastam! Az apostol kétszer is említi a halottak feltámadását. Ha ismerjük csak egy kicsit is az apostoli igehirdetést (általában az ApCsel-ben, vagy az apostoli levelekben), akkor tudjuk, hogy annak szíve, újra és újra hangsúlyos pontja volt a halottak feltámadásának a hirdetése - és ez volt az a pont, ahol a legtöbben megütköztek. Sokszor olvassuk azt, hogy egészen addig hallgatják az emberek az Igét, amíg az apostolok Istenről, tisztaságról, törvényről, próféciákról, akár a csodákról beszélnek – de amikor a halottak feltámadásáról kezdenek beszélni, mindig ott szakad el a cérna. A pogányoknál azért, mert a korabeli görögök eleve nem is kívánták, hogy legyen feltámadás. A platoni alapokon nyugvó hellén filozófia alapja az volt, hogy ha az ember egyszer meghal, akkor végre kiszabadul a lelke a testéből, és ez vágyott dolog! Mire volna az jó, hogy a szabad lélek a gyarló testbe újra visszatérjen? Miért akarna bárki is feltámadni? Teljesen lehetetlen és értelmetlen! Az athéni prédikációra is azt válaszolják (magunk előtt láthatjuk a legyintésüket): köszönjük, majd meghallgatunk téged máskor! A zsidóknál másként volt ez. Ők tudtak a feltámadásról, többnyire hitték is, várták is. De ha bekövetkezett, ha Jézus feltámadt a halálból, akkor el kellene ismerni, hogy Ő Isten Fia - azt pedig semmiképpen nem akarták.

Mindezek miatt annyira szépnek látom, hogy ezt a kellemetlen, mindenki által támadott témát Pál nem kerüli ki, nem is csomagolja át, nem utalgat rá, hanem szépen elmondja: bizony, ez a hitünk kulcskérdése.

Nagyon érdekesen jelenik meg az idő dimenziója a 22. és 23. versben, abban a rövid szakaszban, ahol Pál Krisztus feltámadásáról beszél. *"Itt állok, bizonyosságot teszek kicsiknek és nagyoknak, és semmit nem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: hogy Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni népének és a pogányoknak."* Megjelenik ebben Isten idő feletti cselekvése. „Itt állok”, ti ezt halljátok most, a jelenben teszek bizonyosságot arról, hogy mit tett Isten, mit ígért meg Mózesnek és a prófétáknak (a távoli múltban), hogy a Krisztusnak meg kell halnia, és Ő meghalt és feltámadt (a közelmúltban), és Ő majd világosságot fog hirdetni a népeknek és a pogányoknak (a jövőben). Csodálatosan összefog mindent. Így formálja ki a teljes kontextust: Isten régen is cselekedett; most cselekszik, mert hangzik az Ige, és cselekedni is fog. Tisztán, világosan benne van mindaz, ami az Evangéliumnak a szíve. Hiszem, hogy a Szentlélek által ihletett bizonyágtétel ez, amiben megvan ez a fajta kontinuitás: rámutat arra, hogy az Evangélium mindenkié.

Érdekes párbeszéd indul ezen a ponton. Fesztusz, Júdea helytartója, egyébként egyenes, mondhatni, tisztességes ember volt. (Elődjéről, Félixről néhány hete hallottunk, ő az aki „majdnem kereszténnyé lett”). Fesztusz szabadon akarja bocsátani Pált, és – bár a korabeli bírósági tárgyalásokon nem volt szokás párbeszédbe elegyedni bíróként a vádlottakkal – egy keresetlen, őszinte mondattal szól le az apostolnak. „Bolond vagy te, Pál!” Totálisan elment az eszed. Megőrültél. A sok tudomány az agyadra ment! Pál tisztelettel, józanul reagál Fesztusznak, azt mondja neki: „nem vagyok bolond” – ezután, mintegy finoman jelezve, hogy vele neki nincs több dolga, Agrippa király felé fordul, és a legnagyobb merészséggel, megintcsak a korabeli kereteket abszolút átlépve megkérdezi tőle: hiszel-e, Agrippa király? Tudom, hogy hiszel! Tudom, hogy ismered az írásokat. És valóban: ennek a királynak és a családjának, miközben ilyen iszonyatos múltja volt, azért voltak zsidó gyökerei, kapcsolódásai, ezekben nőtt fel. „Agrippa király, hiszel-e?” - sarokba szorítja ezzel a kérdéssel. És ugyanúgy, ahogy pár fejezettel korábban Félix helytartó, úgy itt Agrippa is lezár, egy lépést hátralép, igyekszik semleges pozíciót felvenni. Félix azt mondta korábban: „majd meghallgatunk máskor is.” Agrippa pedig azt mondja: „majdnem ráveszel, hogy én is keresztény legyek!” Ez egy nagyon diplomatikus válasz – de lehet, hogy egy nagyon tragikus mondat. Veszélyes dolog egy elkészített hitvalló helyzetben ilyen hűvös, diplomatikus válaszokat adni. Mert ha Isten egy „majdnem” nélküli, „én is kereszténnyé leszek” választ várt volna ettől az embertől, akkor ebben a „majdnem”-ben ott van az elszalasztott lehetőség nagy tragikuma. Persze, Istennek van hatalma arra, hogy bármikor máskor, később is meggyőzze ezt az embert. Nem tudjuk, megtette-e. És Pál erre is alázattal és szeretettel reagál. Nem kezdi el osztani, vagy győzködni, hogy „ha nem hiszel, akkor ítélet vár rád!” Hanem így szól: „kérem az Istent, hogy egy nap megértsd te, és mind, aki itt van azt, hogy mit jelent Krisztus szabadságában élni ezek nélkül a bilincsek nélkül.” Talán fel is mutatta ezen a ponton a bilincseit, jelezve: itt vannak ezek a bilincsek, de ezek semmit nem jelentenek.

Pál ebben a hitvalló helyzetben felelősséget vállal a hallgatóiért – ezt nagyon hangsúlyosan szeretném kiemelni. Rengetegszer látom, hogy keresztények bizonyosságot tesznek, és azt gondolják: a bizonyágtétel annyi, hogy valakinek jól elmondjuk az Evangéliumot, esetleg feltárjuk előtte a bűneit, majd magára hagyjuk. A többi a te dolgod. Tőlem ennyit vár Isten: hogy elmondjam, átadjam. Ha elmondtam, átadtam – akkor letudtam, te pedig kezdj vele, amit akarsz. Most már tudod. Innentől még keményebb a helyzeted, átszállt rád a felelősség, mert most már tudsz róla. Most már nem mondhatod, hogy nem volt lehetőséged Isten mellett dönteni. De Pálnál nem ezt a negligenciát látjuk, hanem azt, hogy konfrontál az Evangéliummal, és utána azt mondja: imádkozni fogok érted. Nem felejtelek el. Kérem az Istent, hogy ez eljusson a lelked mélyéig. Rendkívül fontos a szívünkbe vésni: ha hitvalló helyzetbe kerülünk, és szóra nyitjuk a szánkat, és valakinek beszélünk az Evangéliumról, ha elmondjuk neki, hogy lehet máshogy is élni, azt azzal a felelősséggel tegyük, hogy utána, ha van rá

lehetőségünk, akkor nyomon követjük azt a folyamatot. Kérdezzünk rá később, hogyan gondol az elmondottakra, vagy erősítsük meg benne, hogy imádkozunk érte - és akkor tényleg imádkozunk érte, vagy ne mondjuk! Értitek ennek a súlyát? Pál apostol nem csak szórja az Evangéliumot, és mindenki tegyen, amit akar, hanem abban, ahogy hirdeti Krisztust, van egy komoly felelősségvállalás.

Véget ér a kihallgatás, Pál apostolt elvezetik, a bírák elvonulnak, és közben beszélgetnek egymás közt. „Ha nem fellebbezett volna a császárhoz - mondja egyik a másiknak, - szabadon lehetne bocsátani. Nem találunk benne semmilyen halálra vagy börtönre méltót. Egy ártatlan ember.” Szavaikat hallva azt gondolhatjuk: szegény Pál, jól behúzta magát a csőbe! Rossz döntést hozott, pórul járt. De közben mi történik? Az az apostol, aki a Lélek vezetése alatt annak sodrásában van, hogy oda megy, ahova Isten rendeli őt, az Isten akaratából tette ezt a fellebbezést. Ezáltal jut el Málta szigetére, ahol hirdeti az Evangéliumot, meg Rómába. Voltaképpen a fellebbezés nem más, mint egy útlevel, egy nyitott ajtó Istentől Pálnak, hogy arra menjen, amerre dolga van, amerre Isten további hitvalló helyzeteket teremt számára.

A nyári táborunkban az ébredés volt a téma. Arról beszéltünk, hogy a reformáció 500. évfordulójának az évében mit jelent számunkra a személyes megújulás, és mit gondolunk arról, hogyan készít Isten másoknak is megújulást a környezetünkben, az egyházunkban, a nagyobb társadalomban? Arra jutotunk, hogy ez akkor működhet jól, ha a keresztények, akik átélik a megújulást, és Istennel járnak; a maguk helyén sóként és világosságként, a bibliai értékrend szerint élnek. Hirdetik és élik az Evangéliumot. Ez hozhat igazi változást. A reformáció korában sem az történt Magyarországon, hogy kiadtak volna egy rendeletet, vagy küldtek volna egy körlevelet, hogy holnaptól reformáció - hanem emberek, akiket megragadott Krisztus, elmentek, tanultak külföldön, majd hazajöttek, és mentek az emberek közé. Mentek és szolgáltak, így építették fel a közösségeket. Ezekben a reformátorokon keresztül végezte el Isten a megújulást. Sokszor kerültek olyan helyzetbe, amelyeket hitvalló helyzetnek nevezek. Hiszem, hogy ha Isten akar kezdeni valamit még a népünkkel, az országunkkal, a városunkkal, az egyházunkkal – márpedig hiszem, hogy akar, - akkor azt úgy fogja tenni, hogy téged és engem használ ebben. Márpedig ha így lesz, akkor nagyon könnyen kerülhetünk hitvalló helyzetbe – mert Ő el fogja készíteni.

Félsz attól, hogyan tudod majd megítélni, hogy egy adott helyzet hitvalló helyzet-e? Ne félj! Nagyon rossz az, ha az ember azzal a görccsel él, hogy állandóan beszélnie *kell* Krisztusról. Ez nagy szükség, de ha a szükségből kényszer lesz, az rossz. Ha az ember hosszú távon ilyen kényszerekben él, azok felémésztik a belső erőit, a személyiségének az alapstruktúráit, és nagyon görcsössé teszik őt. Isten nem erre hív bennünket - sokkal inkább egy készenlétre. Arra, hogy legyünk képesek felismerni a hitvalló helyzeteket. Azokat az alkalmakat, amikor lehetőségünk van beszélni az Evangéliumról, élni az Evangéliumot. Ez sokszor szavakat jelent, sokszor az Evangéliumból fakadó cselekedeteket, sokszor pedig mind a kettőt.

Jól vigyázzunk ugyanakkor, hogy felismerjük a megfelelő formát! Különösen a hevesebb természetűek gyakran készek lennének csípőből kiosztani az embereket, fejbe vágni őket egy-egy igével. Sok rossz tapasztalatom van a keresztények ilyen meggondolatlan megszólalásaival. Mondok egy példát. Az online térben, egy blogon, vagy egy közösségi oldalon felmerül egy kérdés, és a hívők kapásból elkezdik osztani az észet a keresztény értékekről. De Isten nem a személytelen online világban, hanem lélektől lélekig hatva, személyes kapcsolatban akar bennünket bizonyoságtételre hívni. Nem azt mondom ezzel, hogy a neten a keresztények hallgassák el a biblikus értékeket - de egyszerű dolog belövellődni az online térbe az igazságainkat, és jól fejbe verni az embereket az igazsággal, sokkal fáradtságosabb dolog, sokkal nagyobb kihívás, gyakran fájdalmasabb és nehezebb feladat felvállalni a személyes találkozást valakivel: megérteni, megismerni őt, és úgy megosztani vele, hogy mi az Isten üzenete. Netán hordozni, és felelősséget vállalni, mint ahogy Pál itt hordozta, és felelősséget vállalt Agrippa királyért.

Két képpel szeretném lezárni a mai igehirdetést. Két olyan képpel, ami a táborban is elhangzott, és ami segíthet bennünket arra, honnan nyerjük erőt a belső megújuláshoz, a hitvalló helyzetek felismeréséhez, az azokban való megálláshoz.

A nyári tábor estéin a Jelenések könyvének a 2. és 3. fejezetében szereplő, hét gyülekezethez írt levelek voltak velünk. A nyitó estén beszéltem arról az efézusi gyülekezethez írt levél alapján, amikor azt mondja Jézus a gyülekezetnek: „nagyon jó vagy, nagyon sok mindent nagyon jól csinálsz, de nincs már meg benned az első szeretet. Térj meg, és térj vissza az első szeretethez!” A legtöbben azt gondolják: az első szeretet az, ami bennünk volt, amikor megismertük Istent. Ami valamikor régen lángoló, lelkes szerelem volt. A szívünk tűzben égett. Azt hisszük, az Ige arra hív, hogy legyünk olyanok, mint 5-10-15-20-40 vagy akárhány évvel ezelőtt. Pedig olyanok már nem lehetünk! Nem arra hív Isten, hogy visszarendeződjünk. Az első szeretet ugyanis nem a mi első szeretetünket jelenti, hanem azt a legelső, mindent megelőző szeretetet, ami nem más, mint a Krisztus szeretete. Az első szeretet nem a mi megtéréskori állapotunk, hanem az a szeretet, amit a dalban éneklünk Jézusnak: „mert Te előbb szeretted”. Mert Ő előbb szeretett – még nem is tudtuk Róla semmit, és már akkor szeretett. Az első szeretethez való visszatérés napról napra azt jelenti: visszahelyezem magam a legelső szeretetbe, ami Krisztusé. Az identitásomat nem abból merítem, hogy én egyszer hogy szerettem Istent. Értitek, micsoda individualista csavar ez? Nem az a lényeg, hogy én egyszer hogyan lelkesedtem érte, hanem hogy ő már előbb szeretett, mikor még nem tudtam Róla semmit, mikor még nem is léteztem. Újra és újra ebből a forrásból meríthetek, mert ez a szeretet állandó, nem változik. Az igazi identitásom ott van ebben a megelőző szeretetben.

A záróalkalmon pedig arról beszéltem, amikor azt mondja Jézus az egyik gyülekezetnek: *„nyitott ajtót adok eléd, amit senki nem zárhat be, mert nálad van a Dávid kulcsa.”* Dávid kulcsa a Messiás jelképe. Higgyük el, hogy Isten nyitott ajtókat ad nekünk. Ő teremti a hitvalló helyzeteket. Lehetőséget ad arra, hogy keresztényként éljünk. Ne féljünk tehát sem attól, hogy keresve kell keresnünk ezeket az alkalmakat, és attól se, hogy ahol zártak vagyunk, vagy mások zárkóznak el, ott végleg elszalasztottunk valamit. Isten kinyitja ezeket az ajtókat!

A reformáció 500 évvel ezelőtt, meg azután is, olyan helyzet volt, amikor Isten egy csomó nyomorúságon, szenvedésen, történelmi tragédián és nehézségen keresztül óriásira tárta az ajtókat. Akkora lehetőséget adott az Evangélium hirdetésére, amit azóta már talán igen, de előtte soha nem tapasztaltunk – a mi országunkban biztosan nem! Amikor megújulásért imádkozunk, akkor azért imádkozunk, hogy Isten nyisson ilyen ajtókat. Tudjátok, ez mit jelent? Azt, hogy a megújulás esetleg különböző nehézségeken keresztül fog eljönni. Nem azért imádkozunk persze, hogy jöjjön a török, és szakadjon három részre az ország, mint a reformáció idejében, de azért simán lehet, hogy a megújuláshoz vezető időszakok és események nem lesznek könnyűek. Amikor tehát imádkozunk a nemzetünk, környezetünk lelki megújulásáért, és Isten azt megadja – az nem feltétlenül úgy jön majd el, hogy minden kényelmes, könnyed, fájdalomtalan lesz, vagy minden a mi számításaink szerinti legjobb módon alakul. Mert a lényeg az, hogy mindenkihez eljusson az örömhír, Isten újjáteremtő munkája. Hiszünk, hogy ez a történet, amit most felolvastunk az Apostolok cselekedeteiből, meg amiről szó volt, az nem csak történelem, nem csak egy régi kedves történet a számunkra, hanem arról beszél, hogy Isten ma is cselekedni akar.

Isten tegyen benneteket alkalmassá, képessé, késszé, áldottá, hogy ezeket a hitvalló helyzeteket felismerjétek és így tudjátok az Evangéliumról bizonyosságot tenni!

Ámen

(Thoma László)